

Járvás Tamás vagyok, életművész, és Teremtő. A szüleim, és környezetem tökéletes választás volt ahhoz, hogy a lehető leggyorsabban fejlődjek a megértés útján. Egy kívülálló úgy is mondhatná, hogy „nehéz gyermekkorom” volt, de én belülről teljesen másképp értékeltem, és értékelem. Meg kell valljam, hogy egy kis hibával kerültem a földre. Nem voltam képes néhány pillanatnál tovább rosszul érezni magam, mert mindjárt azon kezdtem gondolkodni, hogy miért is jó az, ami ebben a pillanatban nem tűnik annak. Ez a tulajdonságom egész életemben megmaradt a különbséggel, hogy ma már jóval tudatosabb vagyok, és azt is tudom, hogy mások hogyan érhetik el mindazt, amit én!

Tehát a választott környezetem nagyon inspiratív volt olyan módon, hogy semmi sem volt olyan, amilyennek ideálisan lennie kellett volna ☺ És pont erre volt szükségem, hogy a bennem meglévő eredendő jó, és nyitott érdeklődés elvezessen a helyes kérdések feltevéséig, amikre megkaptam a helyes válaszokat is. A legfontosabb, amire korán rájöttem, hogy a külső világban látottakra, és tapasztaltakra nem találtam megfeleltethetőséget a belső világomban. Ez a felismerés indított el azon az úton, ami végül eljutatott olyan felismerésekhez, amiket megosztok veletek is.

Egyszerű ember vagyok, amit tudok, mindent a saját életem tapasztalataiból szűrtem le. Nem végeztem semmiféle filozófiai, hitéleti, pszichológiai iskolát, tanfolyamot. Annak idején nem jutottam hozzá a témában íródott jeles emberek műveihez. Kizárólag az élet volt a tanítóm, és én figyelmes diákként relatíve hamar kijártam az élet iskoláját, és a tudást hasznosítva, azt megcselekedve élek.

Ennek a kis összefoglalónak a témája:

HOGYAN ÉLJ BOLDOG ÉLETET? **Ismerd meg az Univerzum törvényeit!**

A nevem után áll két szó, amit szeretnék megvilágítani, hogy én mit értek alattuk:

ÉLETMŰVÉSZ:

Életművész az, aki képes az élet szerepét teljes átéléssel, boldogság tudattal megszemélyesíteni, teljes odaadással át- és megélni, úgy, hogy tisztában van vele, hogy szerepet játszik, és egyszerre képes a nézőtérrel nézni-felfogni-összefüggéseiben látni saját magát a többi szereplővel együtt, ugyanakkor képes benne maradni a szerepében is.

TEREMTŐ

Teremtő az, aki képes felismerni, és tudatosan megnyilvánítani ugyanolyanságát a végtelen egységgel. Azt nyilvánít meg a mindenségből, amit saját elhatározásából akar. Azaz teremt. A teremtés az a folyamat, amikor a nem megnyilvánultból (érzékelhetőtől) megnyilvánulttá teszünk dolgokat azzal a tudattal, hogy a megnyilvánított mindig is létezett a végtelenben.

Az alapvető összefüggéseket szeretném átadni. Több mint valószínű, hogy néhány mondatom érthetetlen lesz, mert még nem ugyanazt értjük a szavak alatt. Ezért elsősorban ítélkezéstől mentes figyelmet, elvonatkoztató készséget, és szabad be-és elfogadó hozzáállást kérek. A legjobb, ha csak a szavak áramlására, az érthető részekre figyeltek, és nem törődtek az érthetetlen részekkel. Azokat nézegesd magadban, fogadd el, hogy nekem létezik, és csak akkor foglalkozz vele, ha dolgok van egymással, egyébként tartsd fenn az ítéletmentes állapotodat.

Biztosan tudom, hogy nem én fogom megoldani senki életét saját maga helyett, és nem is a spanyol viaszt találtam fel. Olyan dolgokról beszélek, amiket mindenki ismer, használ ilyen-olyan fokon, és talán még nem szedte rendszerbe az összefüggéseket. Én annyit tettem, hogy a saját látásmódom alapján rendszerbe szedtem az univerzum általam megismert törvényszerűségeit, a végtelenségig elvonatkoztatott értelmét, és

továbboszthatatlan lényegét megértettem, és ezeket most elétek tárom. A személyemtől függetlenül értelmezzétek azokat, amiket mondok. Ugyanis nem én vagyok a lényeg, hanem az, amit TE, az olvasó személyesen megértesz belőle.

Azt a tudást, amit az élet iskolájának kijárásával megszereztem néhány egyszerű törvénybe, és hét szóba bele tudtam sűríteni. Most elmondom nektek azokat a szavakat és valódi jelentéseit, amik számomra magukban hordozzák az univerzum alaptörvényeit, és segítenek elérni, megtartani az EGYSEG állapotot. Az Egység állapotot sokan sokféleképpen öntötték szavakba, amik valódi jelentése egy és ugyanaz. Én a következőket ismerem:

- Végtelen Isteni szeretetben lét
- Nirvána
- Megvilágosodás
- Mostban lét

Az egység állapotra az általam tapasztaltak szerint is a végtelen Isteni szeretet, azaz a rezzenéstelen Boldogság állapota jellemző. Hangsúlyozni kell, hogy ez csak az emberi megélésre, érzésre igaz, az Egységben nem létezik érzés, mint ahogy egy sor olyan dolog sem, amit az ember a saját világának leírására kitalál, és használ. Viszont most az emberi megnyilvánulásban megtapasztalható, és megcselekedhető Egység (Boldogság) elérése a cél, és erről szól ez az írás is.

A fogalmak arra valók, hogy az általuk hordozott teljes értelmét átadhassák másoknak. Tehát a szavak egyáltalán nem fontosak, hanem az értelmük, és az érzelmi hatásuk a fontos. Az a fontos, hogy ugyanazt értsük-érezzük, de hogy kinek milyen szó fejezi ki, az legyen a saját választása, nem kell, hogy az én szavaim legyenek, de kell, hogy ugyanazt értsük-érezzük.

Amint mondtam, a szavak ismerősek, és bizonyos értelmet hordozók lesznek mindenkinek, de a teljes értelmüket megérteni nem egyszerű, akár több év, vagy évtized is szükséges hozzá. Arra jöttem rá, hogy ha meg akarom érteni a teljességet, akkor a végtelenségig le kell egyszerűsíteni a bonyolultnak tűnő világot. Úgy tudnám szemléltetni, hogy meg kell keresni azt a legkisebb, legegyszerűbb értelmes egységet, ami magában foglalja a legbonyolultabb értelmezést is. Pl: mi a legkisebb közös építőanyag, amiből kunyhó, és parlament is építhető? Valójában nem a kunyhó, vagy a parlament lesz a lényeg, hanem a legkisebb építőanyag a téglá, amiből bármelyik megnyilvánítható! Ez a lényeg ezeknél a szavaknál. Az ismert, és nem ismert világ összes dolga visszavezethető erre a hét szóra, illetve a szavak által hordozott értelemre, érelemre, ha a kitűzött cél az, hogy elérjük az Egység állapotát!!!!

A lényeg az egyszerűsítés, elvonatkoztatás!

Tehát ez következik, a csupasz végeredmény néhány magyarázó szóval.

1.) ÉRZÉS: Az egyetlen, amit korlátlanul birtokol az ember.

A létezésünk az alap érzékeléseinken (látás-hallás-tapintás-szaglás-ízlelés+1, megérzés-kapcsolat a végtelennel +1 elképzelés-,) keresztül felfogott, és feldolgozott tapasztalatainkból áll össze. Így minden, amit a világról, és benne magunkról emberként tudunk, az az érzéseink összessége. Csak az érzés a ténylegesen birtokolható egyetlen tulajdonunk, ami felett korlátlan (végtelen) hatalmunk van. Azt csinálunk vele, amit csak akarunk. Végtelen szabadságunk van megváltoztatni, és azt az érzést választani, ami nekünk a legjobb.

Az érzéseinken keresztül létezik a világ. Amit birtokolhatunk, kizárólag az érzéseink. Érzés az érzékszerveinken keresztül, illetve az elképzelésből származó érzésből keletkezik. Tehát érzéshez jutni két úton lehet, ami kinyitja a világot.

1. A számomra megnyilvánult világ tapasztalatából származó érzés
2. A számomra meg nem nyilvánult világról alkotott elképzelésből származó érzés

Az Egység végtelenségét lehetetlen felfogni, ha az ember mindent meg akar tapasztalni a végtelennyi véges megnyilvánulásból. Ezért el kell fogadni, hogy ahhoz, hogy megtapasztaljuk a végtelen egység érzését, az első pontot megértve, gyakorolva, de azt meghaladva, a második pontban leírt módon lehet eljutni!! Tehát megtapasztalható a megtapasztalhatatlan, értelmessé válik az értelmetlen, lehetségessé a lehetetlen, tényszerűvé, azaz megnyilvánulttá a meg nem nyilvánult.

Az emberi érzések mindössze kétfélék. Ugyanúgy, ahogy a megnyilvánult világ is duális, ellentétpárok jellemzik. Tehát Jó érzés, és rossz érzés létezik az ember számára, akkor is, ha többen úgy érzik, hogy sokkal több érzés árnyalat is létezik. Ha jól megvizsgáljuk ezeket az árnyalatokat, mindig kiderül, hogy vagy a jó érzéshez, vagy a rossz érzéshez tartoznak. Tehát fogadjuk el, hogy mindössze két érzés létezik.

Egő: Az érzékelés tudatosságával való azonosulás. A megnyilvánulással automatikusan járó részünk, ami biztosítja a duális világ érzékelését. Az Egő kell ahhoz, hogy megítéljünk dolgokat, azaz előjellel lássuk el az érzéseinket. Az Egóból, megítélésből származó érzésekkel alapvetően két jellemzőre különítjük el a megnyilvánult világot. Jó érzést adó, és rossz érzést adó részre. Ez a felosztás elvezeti a tapasztaló lelket a kettősség felismeréséhez. A kettősségből eljut a két-séghez, és ennek érzéséhez, ami a rossz érzés. A kétség mindig magában hordozza a korlátosságot, tehát a rossz érzés valódi kiváltója a korlátosság. Előbb-utóbb felmerül mindenkiben a kérdés, hogy a kettősség-kétség-en kívül van-e valami, ami jobb. A válasz igen, van, mégpedig az egység. Az egység érzése a jó érzés, jellemzője a korlátatlanság. Cél, a korlátatlanság érzésének elérése és megtartása minden körülmények között. Ez tart meg az egységben. Tehát az Egóra van szükség ahhoz, hogy tapasztalható legyen a két-ség, ami végső soron értelmet ad az egységnek. Ebből következik, hogy az Egó az emberi lény használati utasítását tartalmazza arra vonatkozólag, hogy az adott lélek visszatérjen az egységbe, a korlátatlanságba, a végtelennel egyenlő önvalójába, Isteni létezésébe. Mindenkinek egyéni terve van arra, hogy miben érzi magát rosszul, azaz hol korlátos a szeretetben. Ezen rossz érzések átformálása jó érzéssé (szeretetté) jelölik ki a fejlődés útját, és így lehet elérni a végső célt, eljutni az egységbe.

2.) CÉL: Az irány

Minden, amit úgy érzékelünk, hogy velünk történik meg, az nem véletlen. (Nagyobb összefüggésben is igaz, hogy ami a végtelenben történik, vagy éppen mi cselekszünk, gondolunk, az összefüggésben van mindennel, azaz hatással van rá, mint ahogy a mindenben történtek is hatással vannak ránk. Attól, hogy ebben a pillanatban nem érzékeljük, az nem azért van, mert nincs hatása, hanem azért, mert nem vagyunk elég érzékenyek, hogy érzékeljük.) Oka van, hogy megtörtént. Ha oka volt, akkor értelmes is, mert valamilyen céllal történik meg. Ha céllal történik meg, és velünk, akkor nekünk szól, azaz dolgunk van a történettel, mert részesei vagyunk. Ha részesei vagyunk, akkor el kell fogadjuk, hogy a célt mi magunk tűztük ki. Minden pillanat, amiben vagyunk, egy az aktuális pillanat előtt valamikor kitűzött cél megvalósulása. Ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni. Amit lehet tenni: Megváltoztatni az érzést, illetve a lehető legnagyobb tudatosságra szert tenni a további célok tekintetében. Tehát nagyon fontos, hogy tudatosítsuk, hogy minden, ami van, jól meghatározható, és értelmes cél miatt van.

Fentebb már feljött a jó érzés, és rossz érzés. Az egő megítélése szerinti két domináns érzés. Felmerül a kérdés, hogy valójában mitől is van a jó, és mitől a rossz érzés, és olyan válasz kell, ami mindig mindenkire, és mindenre igaz. Sokáig kutattam erre a kérdésre a választ, ami végül a következő lett. Jó érzés akkor van, amikor a célomhoz közelebb jutok, és rossz érzés akkor van, amikor a célomtól távolodom. A cél lehet tudatos, és nem tudatos, olyan nem létezik, hogy ne lenne cél. A fentiek miatt, minden megnyilvánult pillanathoz köthető egy értelmes cél kitűzése akkor is, ha tudatos vagyok benne, és akkor is, ha nem vagyok tudatos benne. A célokban való tudatosodás óriási léptékben gyorsítja a boldogság elérését, és megtartásának egyik nagyon fontos eleme. Tehát, ha elfogadjuk, hogy az egység érzése jó érzés, akkor harmónikus egy olyan célt kitűzni, hogy:

- Szeretném elérni a végtelen jó érzésben lét állapotát!
- Végtelen szeretetben lét állapotát!
- Az egységben lét állapotát!

- A végtelenség átélésének állapotát!
- A Nirvána állapotát!... Stb.

Ha tudatosítjuk ezt a célt, akkor lehetséges minden pillanatban tudatos választásokat tenni ennek a célnak az elérésére. Ha minden pillanatban képesek vagyunk a jó érzést választani, akkor gyakorlatilag itt a földön megvalósítottuk az egység állapotát, a boldogságot, a végtelenséget, a szeretetet...

3.) FELELŐSSÉGVÁLLALÁS: Az irányítás.

Minden, ami megtörténik velünk, valamilyen érzésben szummázódik. Az is kiderült, hogy minden megnyilvánult pillanat a saját tudatos, vagy tudattalan célunk megvalósulása, azaz a saját célunk megnyilvánulása. Meg kell érteni, és minden pillanatban tudatosnak lenni abban, hogy az érzéseinket mi magunknak generáljuk-ozzuk, és az egyetlen, ami felett korlátlan hatalmunk van. Ami megtörtént, azt megváltoztatni nem lehetséges, kizárólag az érzést lehetséges megváltoztatni. Ezért a felelősséget valójában az érzései megválasztásáért kell vállalnia minden embernek, de azért 100%-ban.

Az én érzésem, én vagyok a felelős, hogy ezt az érzést, és az arra jellemző cselekvést választom. Én vagyok a felelős azért, hogy olyan célt tűztem ki, aminek a megvalósulása az adott pillanatra jellemző történet, és én vagyok a felelős azért, hogy mit érzek az adott pillanatban. Az a célom, hogy így érezzem magam! Nem lehet felelősséget vállalni más ember érzéséért, mert azt magának választja. Az az ő dolga, az én érzésem megválasztásának felelőssége, pedig az én dolgom! Természetesen nem mindegy, hogy mi történik velem, és én mit cselekszem másokkal, mert mindent összhangba kell hozni a végső cél elérésével. De ha a végső célban tudattalan is az ember, akkor is az az igaz, hogy mindenki a maga érzéseiért felelős, mert nem véletlen, hogy azzal a dologgal találkozik, amivel éppen találkozik. A rossz érzés a két-ség, korlátosság világát tapasztaltatja, és arra ösztönöz, hogy a jó érzés, szeretet, korlátlanosság elérését tűzze ki célul az ember. Ugyanis akár tudatos, akár nem tudatos az ember a végső céljában, ebben az egy dologban nincs szabad választása. Tehát minden emberi megnyilvánulás egyetlen értelmes célja elérni az Egység állapotát, a végtelen szeretet jó érzésének folyamatos átélését. Ennek a megváltozhatatlan célnak az elérésében viszont végtelen szabad akarattal rendelkezik az emberi lény!! Ha ettől a végső céltól távolodik valaki, akkor rossz érzésekkel (a szeretetben való saját korlátosságából fakadóan) fog találkozni, ha ehhez a célhoz közeledik, akkor jó érzésekkel fog találkozni az egyén. Ha folyamatosan a végső céltól távolító lépéseket tesz valaki, akkor folyamatosan erősebb rossz érzéseket adó, értelmetlennek tűnő élethelyzetekben találja magát az ember mindaddig, amíg újra megtalálja a helyes irányt. Ha végképp nem akarja megtalálni, akkor az emberi megnyilvánulás megszűnik, kivonódik a „fogalomból”, és egy új tervvel újra megnyilvánulhat.

4.) SZERETET: Az egyetemes jó érzés, pozitív, éltető, értelmet adó.

A szeretet egyenlő a végtelennel. Létezése biztosítja a megnyilvánult világ létezését. A földön az ember számára az abszolút, megkérdőjelezhetetlen jó érzés. Ítéletmentes, önzetlen, elfogadó, örökké létező, végtelen, mindent átható. A szeretet végtelen, az a kérdés, hogy magunkon keresztül mennyit tudunk megnyilvánítani belőle, hol vagyunk korlátosak a megnyilvánításában. Ahol rossz érzéseink vannak, ott vannak a korlátok, és így azokon a területeken kell dolgozni, változni, korlátlanodni, szeretetteljesebbé válni, hogy a szeretet egyre végtelenebb módon tudjon megnyilvánulni rajtunk keresztül.

A szeretet talán a fénnel lehet a legjobban megérteni. Valójában nem lehet osztani minőségre, és mennyiségre. Az Én tudat (Ego) viszont egyfajta prizmaként viselkedik, és az egységes fényt mennyiségre, minőségre osztja. Olyan, mint amikor a fény útjába helyezik a prizmat, és az egységes fény, különböző színekre bomlik. Az eredendő fényt nem lehet megítélni, mert nincs mit, magától értetődően van. Akkor érzékeljük, amikor megnyilvánul, bár akkor sem a fény vált láthatóvá, hanem megnyilvánult a létezése, akkor is létezett, amikor nem nyilvánult meg. A szeretet maga oszthatatlan, egységes, és végtelen. Az ember, az én tudatával, az érzékelés tudatosságával azonosulva, az Egójával képes arra, hogy az egységes szeretetet mennyiségre, és minőségre ossza, azaz megítélje. Az Egó a szeretetből, egységből való kívülállóság hamis érzetét adja. Az Egó saját törvényeket, és értékrendet hozott létre, az univerzum eredendő törvényeit figyelmen kívül hagyva. Tehát kialakította magának az ítékezés jogát. Azaz megítéli a megnyilvánult világot számára jó, és rossz jellegekre.

Ez végesség, kettősség, azaz két-ség állapotot tart fenn, és ellenkezik, azaz diszharmónikus az egységgel, szeretettel, végtelennel. Az egyszerűség kedvéért az egységet, szeretetet most egyenlővé teszem a jó érzéssel. A földön élő emberként ez a megfogalmazás teljesen jó, és 100%-ban használható. Erre koncentráljunk. A két-ség érzése a rossz érzés, az egység, szeretet érzése a jó érzés. (A végtelenben, a végtelen egységben nincs értelme a jó, és rossz fogalmának, mint ahogy a térnek, időnek, és a kettősségnek sincs. Minden emberi „kitalálmány” csak valamihez képest nyer értelmet. Az egységben értelmetlen, mert benne van az egységben, azaz része annak, nem lehet valamihez képest értelmezni, mert akkor kívül kellene lennie az egységen a végtelenen, ami viszont értelmetlen. ☺)

Tehát amikor az Egónk, (a legjobb barátunk) valamilyen rossz érzéssel találkozott, akkor biztosak lehetünk abban, hogy dolgozunk van az egyetemes szeretet tanulásában, és megnyilvánításában, mert találkozunk a véges részünkkel. Ha megtanultuk a leckét, azaz a rossz érzést átforgatjuk jó érzéssé, akkor léptünk az Egység, szeretet megértése, átélése felé, mert a végtelen Isteni részünk szeretetére van szükség ahhoz, hogy a végest meghaladjuk. Mindenkinek megvan az életére szóló tanulmány, aminek abszolválása után visszakerülhet a végtelenség, egység átélésebe, azaz a lélek elérte végső célját. Ez mindenkinek az adott megnyilvánulásában lehetséges a saját szabad választása alapján.

A szeretet megcselekvése emberként:

- Kizárólag jó érzést okozok magamnak.
- Örülök a másik ember örömének.
- Szeretem azt, aki szereti azt, akit én szeretek. Tehát örülök annak, hogy másnak is öröm annak a személynek a létezése, akinek létezése számomra is öröm!! Örülök annak, aki örömet okoz annak, akinek örömet okozok én. Örülök annak, akinek örömet okoz az, aki nekem is örömet okoz. Az „okoz” szó általános értelmezése nem helyes ebben a mondatban, mindjárt megmagyarázom.

Örömet okozni másnak nem lehetséges, mert az érzését mindenki magának okozza! Ezért csak az lehetséges, hogy az őszinte kommunikációból kiderítjük, hogy milyen cselekvések azok, amit ha együtt csinálunk, akkor magától értetődően jó érzéssel éljük meg, azaz mindkettőnk Célja!! Tilos azt álmodni, hogy mindenkire ugyanazon cselekvések ugyanolyan hatással vannak. Egyeztetésre van szükség, és csak akkor szabad belemenni, ha ténylegesen mindkét fél önzetlen szeretettel éli meg a dolgokat. Aki ad azért ad, mert jó érzés számára az adás, a másik fél azért fogad el, mert jó érzés neki elfogadni. A cél az, hogy annyira szeressük magunkat, hogy semmilyen körülmények között sem okozunk magunknak rossz érzést. Ekkor gyakorlatilag csak jó érzésünk van, és senkinek, és semminek nem kell megfelelni.

5.) KOMMUNIKÁCIÓ: A létezés értelme

Megfigyeltem, hogy minden, ami létezik információt hordoz annak, aki szemlél, és annak is, ami önmaga. Az információ kifejezése maga a létezés, ami egyenlő a kommunikációval. Mindenki információt ad, és kap, azaz kommunikál anélkül, hogy beszélne, vagy akármit is tenne. Az emberi lét legmeghatározóbb része a kommunikáció, és a boldogság alapja, legmarkánsabb része. Na de a legnehezebb is egyben, mert jól el lett rejtve, hogy hogy is kell ezt helyesen csinálni ☺. Megfigyelésem szerint az emberek nem értik egymást, még akkor sem, ha egy nyelvet beszélnek. Apropó egy nyelv beszélése. Feltűnt valakinek már, hogy a bábéli torony története mennyire fontos mérföldkő lehet a helyes kommunikáció megértésében? Most ott tartunk, hogy a földön létezik több 100 féle nyelv, és az egy nyelvet beszélők sem értik meg egymást. Mi lehet a valós oka? Az, hogy az emberek a saját megítélésük szerint, az Ego elkülönültségéből fakadóan, más és más értelmet, és ami a legfontosabb, más érzelmet társítanak a szavakhoz, kifejezésekhez, fogalmakhoz, és nem az Univerzum egységes elveit. A legmarkánsabb eltérések a fogalmakhoz tartozó egyéni érzések különbözőségében vannak. A fogalmak azért jöttek létre, mert az ember nevet akart adni egy-egy érzésének. Minden kimondott szó értelmét a megcselekvés tapasztalata adja meg az embernek, tehát az érzés, ami a tapasztalat szummája. És ez igaz a fogalmakra is. Tehát a fogalmakat is meg kell tudni cselekedni, akkor lesz értelmes.

A kommunikációnak két szintjét kell megérteni.

1.) Az emberek egymás közötti kommunikációja. A kommunikáló feleknek egyeztetniük kell, hogy az általuk használt fogalmak pontosan mit jelentenek. Arról beszélnek, akik az önmegismerésük alapján valódi önmaguk, valódi céljaikkal együtt. Arról beszélnek, amit valóban képesek megcselekedni, és pontosan arról, amit már megcselekedtek.

2.) Az Univerzum akármekkora nagy, illetve akármekkora kicsi megnyilvánult részlete azzal a céllal létezik, hogy kommunikáljon azzal, aki képes a megfigyelésére. Meg kell fejteni, hogy mi az Univerzum valódi mondanivalója. Tapasztalatom szerint a valódi mondanivaló az, hogy vegyük észre, hogy minden megnyilvánult részletben benne van a végtelen egységről szóló végtelenül teljes információ.

6.) HIT: Az erő

A hit nem más, mint az elképzelés megvalósításához, megnyilvánításához szükséges az Univerzumból származó többlet energia összessége. A hit ahhoz szükséges, hogy az elképzelt létezőből megnyilvánult létező legyen. Ki volt már úgy, hogy elképzelt valamit, és aztán meg is valósította? Megfigyelte, hogy a nehézségeken mi vitte át? A hit, a feltétlen bizalom, tudatosság, és kétségmentesség abban, hogy létezik az addig még meg nem nyilvánult. A teremtéshez mindig egy különleges plusz erőre van szükség, és ez a hit. Hit = kétségnélküliség abban, hogy meg lehet nyilvánítani, létezik ami nekem kell, képes vagyok elérni, megérdemlem, hogy meglegyen. A hit a megvalósulás megszületésének nehézségeinek legyőzéséhez ad erőt, az Univerzum ereje!

A Hit az elérendő cél létezésének megrendíthetetlen, kétségmentes tudása, még akkor is, ha még nem nyilvánult meg az, amit meg akarok nyilvánítani. A kétség nélküliségből ered a végtelen erő, ami a hitre jellemző, és ezért visz át minden nehézségnek tűnő dologon, mert biztos tudásom van arról, hogy létezik az, ami még nem nyilvánult meg, és úgy tűnik, hogy nem létezik!

Többször is megfogalmaztam ugyanazt, mert rendkívül fontos megérteni a Hit fogalmát. Ennek a fogalomnak a megértése adja a kulcsot a kezünkbe az Egység valódi megértése felé vezető úton. Ez pedig nem más, mint a kétség nélküliség érzése. Ha ez megvan, már csak arra van szükség, hogy ezt az érzést kiterjesszük a végtelenségig! ☺

7.) VÉGTELEN: A Jolly Joker ☺

Felfoghatatlan, mégis van. Megértethető megérthetetlen. Ésszerű irracionalitás. Létező nem létező. A „VAN” értelme. Mit ad nekünk?:

1: Választás szabadsága (gondolat, érzés, cselekvés), mert a végtelenben minden van, semmi sincs azon kívül. Ha nincs vége, akkor korlát, és kényszerítő körülmény sincs. Azaz az van, amit csak akarok, hogy legyen, tehát azt választok, amit csak akarok.

2: A végső OK megértésére ad lehetőséget. A végső OK végtelen, és értelmes, mert az érthetetlen értelmessége kell a megnyilvánultság megértéséhez.

3: Rádöbbszent isteni (korlátlan, és értelmes) mivoltunkra. A belső végtelenünk egyenlővé tehető a külső végtelennel, mindez felfogható, érzékelhető számunkra ugyanúgy, mint annak, aki az egészet létrehozta, megnyilvánította...

Tovább csak az olvasson, aki tényleg nem ijedős!!! ☺ ☺

A véges tapasztalatát az Egó biztosítja, de az emberi lény képes felfogni az elképzelés végtelenségét, azaz képes felfogni a végtelent. Ha valamit képesek vagyunk felfogni, akkor léteznie kell annak a lényegünknek is, ami felfogja azt, amit felfogtunk. Tehát, ha képesek vagyunk felfogni a végtelent, akkor léteznie kell olyan emberi résznek, ami önmaga is végtelen. Ha Isten végtelen, és az embert alkotó rész, ami felfogta a végtelent, szintén végtelen, akkor a két végtelen teljesen azonos, mert nincsenek különböző végtelenek! Ebből fakad, hogy az ember végtelen részében való teljes tudatosság ugyanaz, mint az embert körülvevő végtelen tudatosság, azaz végtelen részünk egyenlő az Isten fogalmával, végső soron az ember által kitalált, önmagától függetlennek és rajta kívülállóknak gondolt Isten fogalmával egyenlőek vagyunk, azaz mi magunk vagyunk az Istenek. Végtelen képességekkel, végtelen tudatossággal rendelkező Isteni lények vagyunk.

Általános törvények:

1) HELYES KÉRDÉS TÖRVÉNYE: tézis-antitézis-szintézis. Állítás-tagadás-egységbe hozás. Miért van az, hogy létezik olyan ember, akinek sok pénze van, mégsem boldog, és olyan, akinek kevés pénze van, mégis boldog? Miért van az, hogy valaki meghal a rákban, más pedig kigyógyul belőle? ...stb. A végtelenben minden kérdésre megvan a válasz. A kérdezős önmagában nem biztosíték arra, hogy olyan választ kapunk, ami egyből feltárja az Univerzum lényegét, és főleg igaz ez akkor, ha a tapasztalt világnak arra a részére kérdezzük rá, ami számunkra nyilvánvaló, és elhanyagoljuk azt a rész, ami számunkra nem nyilvánvaló, de attól még létezik. Ezért meg kell tanulni a helyes kérdés formuláját, csak ebben a formában feltéve lehet megtalálni azt a választ, ami minden körülmények között igaz. Mivel a világ kettős, ezért mindig úgy kell kérdezni, hogy az egymásnak ellentmondó részek benne legyenek. A válasznak olyannak kell lennie, ami mindkét oldalra választ ad. Tehát, állítás-tagadás-egységbe hozás. Ez az útja a helyes válaszok megtalálásának, mert az egységbe hozás gyakorlatát segíti!!!

2) OK-OKOZAT TÖRVÉNYE → MINDEN MINDENNEL ÖSSZEFÜGG → MINDENNEK CÉLJA VAN, TEHÁT ÉRTELMEZ

Semmi sem létezik ok nélkül! Ami van, az már egy okozat. Ha elkezdünk gondolkodni visszafelé, akkor rájövünk, hogy kell lennie egy végső OK-nak, előrefelé gondolkodva pedig rájövünk, hogy kell lennie egy végső CÉL-nak. Mik lehetnek ezek? Ezt a kérdést mindenkinek meg kell tudnia válaszolni, vagy magáévá tenni olyanoktól, akik ugyanazt mondják a megértéseik alapján. Az én verzióm: A megnyilvánulás végső oka az, hogy a nem megnyilvánult egység megtapasztalhassa önmagát. A végső cél az, hogy a megtapasztalt megnyilvánultságon keresztül felfogható, és elérhető legyen az egység állapota. Remélem, tudtok erre gombot varrni!! ☺ Ha nem, sebaj, mindenki előtt ott a lehetőség, hogy megtalálja a maga változatát. A közösnek annak kell lennie, hogy mindenképpen választ adjon a végső okra, és a végső célra!!

A mindenségben minden okkal történik. Nem létezik a véletlen. (A véletlen egy olyan valami lenne, ami kívül van a végtelenen. Mivel ez lehetetlen, ezért nem is létezik a véletlen. Csak az létezik, hogy olyan dolog történik, amire nem készültünk, nem számítottunk, nem figyeltünk, nem voltunk elég érzékenyek, tudatosak, stb. De olyan nem történhet, ami ne lenne benne a végtelenben.) Tehát minden megnyilvánult pillanat tényszerűen bizonyítja a cél létezését. Így kijelenthető, hogy ami a most-ban van, az egyenlő a cél megnyilvánulásával, hiába is akarunk mást gondolni, álmodni, hiába szajkózzuk, hogy én nem ezt akartam, a tény bizonyítja a cél létezését.

3) HASONLÓSÁG-UGYANOLYANSÁG TÖRVÉNYE. Amilyen kicsiben, olyan nagyban, amilyen bent, olyan kint, amilyen lent, olyan fent...stb. Minden kettőnek látszik, mégis egy A megnyilvánulások az egynek a különböző változatai, de értő szem meglátja, hogy teljesen ugyanannak a dolognak különböző változatairól van szó.

4) ÖNZETLEN ADÁS-KAPÁS TÖRVÉNYE

Adni azt tudunk, amiből van. Abból érdemes adni, amiből nem lesz kevesebb azáltal, hogy adunk. Sőt azáltal lesz többünk belőle, hogy adunk. Miért? Hogyan működik? Az az ember, aki megérti a szeretetet, az képes felfogni az önzetlenséget, önmagában egész, nincs szüksége a külvilágra a jó érzésekhez. Önmagában képes megtalálni a szeretet energiát minden körülmények között. Az ilyen ember nem veszít energiát, hanem tudja, hogy végtelen mennyiségben rendelkezésre áll, csak vennie kell belőle. Ezért képes önzetlenül adni elsősorban nem anyagi jellegű dolgokat, hanem pozitív töltésű cselekvéseket, amik másoknak is jó érzéseket adnak. Pl:

- mosoly
- elfogadás
- abban segítség, amit a másik igényel
- megértés

Ha így ad valaki, akkor nem vár semmit, hiszen azzal lesz többje, hogy adhatott. Tehát az adás maga fizetség önmaga számára, másától nem vár semmit. Amikor két önmagában egész ember találkozik, akkor megnyilvánul egy olyan energetikai állapot, ami megvalósítja a következő egyenletet: $1+1 > 2$. Tehát a rendszer a bevitt energiához képest többlet energiával fog rendelkezni. A többlet energia érzékelésem szerint spirál alakban és mennyiségben növekszik a végtelenig. Ebben a helyzetben már teljesen magától értődik a boldogság állapota.

5) CSELEKVÉS, EGYÜTTMŰKÖDÉS TÖRVÉNYE. A tudás önmagában nem sokat ér, meg is kell tudni cselekedni a tudást. De mi legyen a cselekvés? A cselekvésnek annak kell lennie, ami közelebb visz a tudatos célokhoz, mert az ad energiát, és jó érzést. Tehát tudatosnak kell lennem a céljaimban a kicsitől a leges legnagyobbig, a végső célomig. Hogyan választódik ki, hogy kivel van dolgom az életben? Helyes kommunikáció által. Önismeret → tudatos cél → arról beszélek, aki valójában vagyok, és a valódi céljaimról → ezzel feltárom magam hazugságok, és megfelelések nélkül a világnak → aki érdeklődik irántam, azzal hasonló kommunikációt indítok el → arra vagyok kíváncsi, hogy ő ki is valójában hazugságok, megfelelések nélkül → ha vannak közös kapcsolódási pontjaink a céljainkat tekintve, akkor konkretizáljuk azokat, és megegyezéseket teszünk, hogy közösen azon leszünk, hogy elérjük azon közös céljainkat, amik egyben a saját céljaink is. Ez az EGYÜTTMŰKÖDÉS, ami legmagasabb szintű cselekvés → a megegyezéseket arra is ki kell terjeszteni, hogy mennyi alkalom az elfogadott arra, hogy ne az történjen meg, amit elterveztünk → megcselekedni a megegyezéseket. Ha azt tapasztaljuk, hogy a megegyezések nem kerülnek megcselekvésre, akkor távolodunk a céltól, azaz rossz érzéseink lesznek, tehát tudhatjuk, hogy változtatni szükséges, nincs mire várni. 2 féleképpen lehet változtatni (Megszoksz, vagy megszöksz):

- 1) Megváltoztatni a célt, harmóniába hozni azzal ami most van.
- 2) Megtartani a célt, és megváltoztatni a cselekvést (körülmenyt, személyt, a kapcsolat másik oldalát.) Szabadon választhat mindenki.

VÁLASZTÁS SZABADSÁGA

De mi is az a választás szabadsága pontosan? Van a végtelen, abban van minden velem együtt. Amit valójában birtokolok, az az érzésem, és nem a tárgy, vagy a fizikai külvilág bármely megnyilvánulása. Amiről nincs érzésem, az nem létezik számomra, de attól még létezik a végtelenben. Végső soron az érzésemet csak saját magam választom meg, mert az egyetlen, ami az enyém, amit birtokolok! Akármilyen is történik, én azt érzem, amit akarok. Mindenben lekorlátozhatnak, megkötözhetnek, de hogy mit érzek, azt nem lehet külső hatással befolyásolni. Persze fájdalmat lehet okozni a testnek, mert az visszajelzi, hiszen azzal a céllal van, hogy fenntartsa az organizmus életképességét. Fájdalmat lehet sugallni a léleknek, hogy most az következik, hogy neked rosszul kell érezned magad, de mindenképpen én választom, hogy valóban rosszul érzem magam, vagy inkább jól. Azaz elfogadom a korlátozottság, korlátosság érzését, vagy inkább élek a korlátlan szeretet által biztosított jó érzéssel!

Ez a választás valódi szabadsága. Ami valóban az enyém, azzal azt teszek, amit akarok. A külvilág semmilyen kényszere nincs hatással a választásom végtelen szabadságára!

További szavak és kifejezések értelmezése:

JÓ-ROSSZ:

Csak valamihez képest van értelme. Meg kell keresni, hogy végletekig leegyszerűsítve mikor érzem jó érzést, és mikor rosszat valaki. Tapasztalatom szerint az a jó, amikor a célunkhoz közelítünk, és az a rossz, amikor a célunktól távolodunk! Hogyan érzem magam jól? Fel kell tenni a kérdést: miért jó nekem, hogy ez a dolog megtörtént? Meg fog jönni a válasz, ami nem feltétlenül lesz racionális. De tudjuk, hogy az érthetetlen létezik, és értelmes. Amikor megvan a válasz, és hiszünk is benne, akkor a rossz érzés eltűnik. Valójában az történik, hogy egy olyan területen, ahol szeretetlenek voltunk, megtanultunk szeretni. Azaz közelítettünk a végtelen szeretethez, vagy más szóval, a végső célhoz. Csak az az ember mondhatja el magáról, hogy képes igazán szeretni, aki már nem képes magának rossz érzést okozni. Milyen önáltatás azt mondani, hogy szeretek valakit, valamit, amíg saját magamnak képes vagyok rossz érzést okozni. Hiszen akkor nem szeretem magamat, márpedig csak annyira lehet szeretni, amennyire a végtelen szeretetet magunkon keresztül meg tudjuk nyilvánítani. Ha elvárásaink vannak másokkal szemben, az az Egó játéka, üzletelés, nem szeretet!!! Az ilyen

„szeretet” mivel diszharmonikus a valódi szeretettel, teljes bizonyossággal, előbb-utóbb rossz érzést fog adni, pontosan jelezve, hogy a szeretetben korlátos az ember.

ÉN TUDAT:

(Egő): nem más, mint az érzékelés tudatosságával való azonosulás. Az én tudat a végtelentől való különállóság hamis érzetét adja az embernek. Különállóság = kettősség = két-ség. Tehát az egő az a részünk, ami elválaszt az egységtől, a két-ség tapasztalatát szolgáltatja nekünk. Milyen érzés két-ségben lenni? Miért jó mégis ez nekünk? A kétség rendezetlen, érzése rossz. Az egység rendezett (a legrendezettebb, ami lehetséges) érzése jó. Amikor rossz érzésünk van, akkor az egő jelzi, hogy távolodunk a legnagyobb rendtől, az egységtől. Tehát az egő a lehető legjobb barátunk, mert ez a részünk hordozza a mindenre egyénileg szabott „használati utasítást” saját magunkkal, és az aktuális megéleendő sorsunkkal kapcsolatban, hogy elérhessük a végső célt az egység állapotát.

IGAZSÁG-HAZUGSÁG:

A végtelenben minden van, és értelmes. Akkor kinek van igaza? Tapasztalatom szerint mindenkinek igaza van, hiszen mindaddig, amíg az ember önmagát a végtelentől különállóként gondolja, addig mindenképpen korlátok között tartja magát. Ami a korlátaiban belül van, az lesz a saját igaza a világról, és ami nincs benne, az lesz a hazugság. Más szavakkal: Amiről van tudatos érzése valakinek, az igaz számára, amiről nincs, az hazugság lesz számára. Itt kell megjegyezni, hogy az Egő miatt az emberi lény képes olyan dolgokat mondani, álmodni, megfogalmazni, amiről nincs valós érzése, de van róla gondolata. Amit mindig minden körülmények között értékelni kell, ami eldönti, hogy valami igaz-e, az a megnyilvánult tény, vagy a cselekvés. Ez nem hazudik, ugyanis nem tud, mert a tény az, ami eredezteti a célt. Tehát a megcselekvés ténye az igaz, mivel létező, érzékelhető, tapasztalható.

KIVEL-MIVEL VAN DOLGOM AZ ÉLETEMBEN?

Minden valami céllal történik, most már tudjuk. Ha van végső ok, akkor lennie kell végső célnak is! Tehát ha indulunk valahonnan, akkor érkezünk is valahová. Az önmegismerés végső célja nem lehet más, mint megtudni, hogy mi is a végső cél, amiért ember az ember. Ezt most mindenre magára bízom, de a lényeg az, hogy egy tudott, vagy nem tudott, de mindenképpen létező célok megvalósulása mentén halad az ember. Az lenne a logikus, hogy az ember a tudatosított céljai felé haladjon, azok eléréséhez segítő cselekvéseket válasszon. Hogy kivel van dolgom, az a helyes kommunikáció alkalmával derül ki, és lézer pontos választ ad. Hogy miben kell fejlődni, az pedig a rossz érzésekben mutatkozik meg.

SÉRTHETETLENSÉG. Érzéseimet magamnak választom meg. Teljesen mindegy, hogy ki mit gondol, vagy mond, cselekszik, az nem okoz rossz érzést. Én döntöttem el, hogy a másik szemszögéből láttatott képben mivel azonosulok, és mivel nem. De rossz érzést semmiképpen sem érzek. A lehető legmélyebb szinteken fel kell tárnom önmagam először magam előtt, majd mások előtt is. Akkor vagyok érzelmi sérthetetlen állapotban, amikor önmagam 100%-ban képes vagyok feltárni, felvállalni a külvilág bármilyen megítélése ellenére.

VILÁG-NÉZET nézőpont kiválasztása

Világnézet az, amit az aktuális tudatosságunkban a belső, és külső világban valamilyen módon érzékeltünk, és tudatos érzésben a miénk. Minden, ami kívül esik ezen a birtokolt világon, az gyakorlatilag nem létezik, ami benne van, az létezik.

Az a fontos, hogy képesek legyünk kellő távolságból nézni a dolgokat, hogy értelmessé váljon, mert értelmes, annak kell lennie, mert céllal van. Képesnek kell lenni arra, hogy saját magunkat is szemléljük egy külső pontból, hogy tiszta képet kaphassunk önmagunkról. A megfelelő nézőpont végtelen messze van, és végtelen különböző pontból is ugyanazt a képet mutatja az Egységről.

FÉRFI-NŐ

Ugyanazon energiának kétféle megnyilvánulása. A kettősség megtapasztalásának elengedhetetlen, és nyilvánvaló feltétele. Az emberi létben valós feladatokat ad az energia ilyen megnyilvánulásának helyes értelmezése, és helyes megcselekedése, amiket a domináns jelleg megkövetel. Nem véletlen, hogy valaki nőnek születik, más pedig férfinak. Jól meghatározható jellege és feladata van mind a férfinak, mind a nőnek. Ezt az önismeret alapján kell mindenkinek megfejtienie. A boldogság elengedhetetlen feltétele, hogy az ember tisztában legyen energia jellegével, és pontosan azt élje meg, amit az adott energia jelleg megkövetel. Ezáltal jut olyan tapasztalatokhoz, amire valóban szüksége van, hogy megértse az önmagában egész, és az ellenkezővel együtt is egész érthetlenségét, ami elvezet a mindennel egységben lét megértéséhez, megéléséhez.

Férfi jelleg: Nap, fényt, meleget sugárzó, 360 fokban, és a tér minden irányába áradó, éltető, kemény, teremtmő
Nő: föld (tágabb értelmezésben bolygó), befogadó, elfogadó, életet adó, tápláló, védelmező, éltető, szépség, jószág, puha, teremtmény.

A nap fényétől lesz látható a föld, de a látható földtől lesz értelmezhető a fény. Ezért egyik sem jobb, vagy rosszabb a másiknál, hanem ugyanakkor az EGY-nek a különböző megnyilvánulásai, más-más feladatokkal, cselekvésekkel, hogy megérthessék a harmóniát.

SZEXUALITÁS:

A kétféle energia egyesülése, ami a legkönnyebb út megérteni, és belekerülni az egységbe. Ebben van elrejtve az öröm megélésének képessége, természetes átélése. Az Egó ezen a területen vetette meg a lábát a legkeményebb módon. Ezen a területen szolgáltatja a legtöbb rossz érzést. Tehát ezen a területen kell a legtöbbet foglalkozni a „hogyan érzem jól magam” kérdésével.

MOST

Nincs múlt, vagy jövő, csak a most van. Ebben létezik minden, és hogy mikor mi nyilvánul meg a mindenségből, csak döntés kérdése. A végtelen miatt bármi megvalósítható. Az idő emberi fogalom, valójában nem létezik. Ami valójában létezik, az a most.

KÖNNYŰ-NEHÉZ

Megint egy olyan dolog, aminek valamihez képest van értelme, tehát emberi, egós világ. Minden dolog pontosan az, amilyen érzést kialakított róla magának az ember. A végtelenben értelmetlen.

HARMÓNIA:

Amikor az univerzum törvényei szerint élünk, és cselekszünk. Egy állandóan magas energetikai állapot, ami csak kis mértékben változik az Egó hatására, de arra viszont szükség van, mert érzékeléseink vannak. Tapasztalatom szerint az emberek nagy része az alábbi markáns életterületeken tapasztalják a legtöbb rossz érzést. Ha ezeken a területeken sikerül fejleszteni a megértést, és a helyes gondolatokat, cselekvéseket, akkor harmonikusabbá, boldogabbá válik az élet:

1: SZÜLETÉS

2: KAPCSOLATOK MÁS EMBEREKKEL, A MEGNYILVÁNULT VILÁGGAL

3: NEMISÉG

4: ERŐSZAK

5: HALÁL

Mindegyikben ott van az érthetlenség, és az általános környezet érdektelensége, választalansága, vaksága. Ráadásul az értetlenkedőt még a kiközösítés veszélye is fenyegeti, ami megint csak nem segíti a megértés kibontakozását. Ezért van, hogy minden korban aránylag kevesen vannak azok, akik veszik a bátorságot, erőt, és utánajárnak dolgoknak, mi több meg is cselekszik a megszerzett tudást. Az elméleti tudást megszerezni már jó régóta nem olyan nagy kunszt, mert pár ezer éve rendelkezésre állnak írott formában is, de a valódi megértés komoly munkát, áldozatokat követelt- követel, és ez alól senki sem kivétel.

Az a jó hír, hogy a mostani korunk adja talán a legjobb lehetőséget az egyéneknek, hogy felgyorsuljanak az élet megértésének területén. Most minden feltétel sokkal jobb, mint ezelőtt bármikor. Új kor van, és azoknak, akik

tudnak valamit, már nem kell elvonulniuk barlangba, és remeteként élni, mert a társadalom a különbözőségük miatt kiközösíti, vagy netalán meg is öli. Ezek az emberek akkor hasznos tagjai a társadalomnak, ha beszélnek arról, ami többet láttak a világból, mint azt a többiek addig gondolták, és meg is cselekszik a tudást, példát adva ezzel azoknak, akik szintén el akarnak érni valamit ezen a területen. A többi, a TÖBBI dolga, hogy mit hasznosít, és mit változtat, hogy a korlátait leépítse.

Tehát megszületünk, és fogalmunk sincs róla, hogy minek is ☺. Ráadásul olyanok történnek, amikre nincs rendes magyarázat, csak valami elkenése a dolognak. Pl. miért ismerős valami, amit addig még soha sem láttam? Miért vagyok megjelenésemben különböző mástól, és mégis lényegében azonos a másikkal? Miért azok a szüleim, akik annak vallják magukat? Miért kell nekem az ő korlátaik szerint élnem?

További kifejtések: (majd később)

Kapcsolatok más emberekkel, a világgal.....

Nemiség.....

Erőszak.....

Halál.....

Milyen tulajdonságokra van szüksége egy boldog embernek?

Önismeret

- Elfogadás, felelősségvállalás

- Alázat

- Állhatatosság

- Tudatosság

- Egyértelmű kommunikáció

- Sérthetlenség

- Önmegvalósítás

- Egész-ség.

Nincs szükségem a külvilágra ahhoz, hogy jól érezzem magam, illetve úgy érzem magam, ahogy én akarom. Az energiáimat megtartom, és törekszem minden pillanatban emelni a mennyiségét, és minőségét a végtelenig.

- Gazdagság (nem feltétlenül kell anyagilag is megnyilvánulnia, elég, ha megkérdőjelezhetetlenül gazdagnak érzi magát minden körülmények között, minden megnyilvánulása ezt támasztja alá, erősíti meg)

- Önzetlen adás-kapás

- Szeretet

- Végtelenség

-A boldogság tehát nem más, mint tudatos jó érzésekkel telített folyamatos pillanat. Az aktuális MOST-ban létező tudatosan átértzett, és megcselekedett egységben lét.

-Az egységben lét összeolvadást, azonosulást, és korlátnélküliséget jelent a végtelen egységgel. Nem benne vagyok megkülönböztethetően, hanem **AZ VAGYOK, EGYENLŐ VAGYOK A VÉGTELENNEL!!!!!!**

Az elvek gyakorlati használatát csak személyes megbeszélések alapján tudom megközelítőleg átadni, ez a rövid leírás csak annyit tesz, hogy az általam fontosnak tartott fogalmak teljes megértésének útján az első lépést elősegítse. Nem teljes, és nem is törekszik a teljességre, mert szavakkal lehetetlen leírni azt, amit érezni képes

vagyok az Egésszel kapcsolatban. Tehát maradjunk annyiban, hogy egy tökéletlen írásbeli megnyilvánulás a tökéletes érzékeltetésére!! ☺

Az egység tudat a tudatosság fejlesztésével elérhető. A fent leírt gondolatok elvekbe egyszerűsítik az Univerzum megnyilvánulásait, ami arra ad lehetőséget, hogy folyamatosan mindössze 7 dologra kell figyelni, és a megnyilvánult világ történéseit ezekbe az elvekbe kell tudni elhelyezni minden pillanatban. Az elvek azonnal biztosítják a valóság megértését, és a harmóniát, vagy diszharmóniát az Univerzummal. Ha minden pillanat harmónikus az Univerzummal, akkor az egységben lét megvalósult, és tudatosan fenntartható szabad választástól függően. Az ember elvonatkoztató képességének fejlesztésére is szükség van, anélkül lehetetlen átlépni a korlátokat, és megtartani a folyamatos 100% közeli tudatosságot.

Az egységben lét nem egyenlő azzal, hogy automatikusan „földönkívüli” tulajdonságokat kap az ember valahonnan csak úgy varázsütésszerűen. Ez tévhit, mert az emberek abban akarnak hinni, hogy az ilyen embernek nagyon különbözőnek kell lennie az átlagtól. Amit várnak, az nem más, mint egy különleges képesség megnyilvánulása. A megvilágosodott, egységben lévő emberre az a jellemző, hogy korlátmentes, rossz érzést nem okoz magának, azaz folyamatos boldog pillanatban van, és pontosan olyan képességet nyilvánít meg adott életében, amire tudatosan szüksége van. Egyáltalán nem elvárás, hogy valaki azonnal gyógyító, levitáló, vizenjáró, alakváltó, falon keresztül diffundáló... paravalaki legyen. Viszont az is igaz, hogy minden további nélkül lehetségesnek tartja mindezeket az ilyen ember, hiszen a végtelenben benne van, semmilyen formában nem korlátozza saját magát abban, hogy ezeknek a dolgoknak a létezését tagadja. Sőt abban sem korlátozza magát, hogy ha szabad tudatos választásából fakadóan meg szeretne nyilvánítani valamely különleges képességet, azt meg is tegye.

Tehát amire koncentrálni kell, az a szeretetben, boldogságban, végtelen egységben való teljes tudatosság elérése, és itt a földön való megcselekvése!!!! Ez éppen elég különleges, sőt, ez a legkülönlegesebb ☺!!Aki a végtelen szeretetet tudja-érti, de nem képes megcselekedni, az ugyanúgy nincs egységben, mint az, aki nem tud annyit, és ösztönből élve hol jól, hol kevésbé jól érzi magát, és annak megfelelően cselekszik!

A tudás, és cselekvés tudatos harmóniában tartására van szükség ahhoz, hogy az Egységben lét fenntartható legyen!

Minden kérdésre szívesen válaszolok!

Szeretettel:

Járvás Tamás
0670-332-6753
jarvast@gmail.com